

บันทึกการตอบข้อหารือศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข
เรื่อง อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นในการควบคุมสุขลักษณะของการประกอบกิจการ

องค์การบริหารส่วนตำบลได้มีหนังสือถึงศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข เพื่อขอหารือเกี่ยวกับการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติมกับทางโรงงานกำจัดขยะ จึงขอหารือศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข ดังนี้

๑. เรื่องของการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ในกรณีที่ได้รับหนังสือจากประชาชนกลุ่มหนึ่งพร้อมทั้งสำเนาพยานหลักฐานในการพิสูจน์ว่าได้รับความเดือดร้อนจากการประกอบกิจการของโรงงานกำจัดขยะ ซึ่งประชาชนกลุ่มดังกล่าวได้ขอความเมตตาจากท่านนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ให้เร่งดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ในการออกคำสั่งห้ามใช้สถานที่โรงงานกำจัดขยะดังกล่าว โดยใช้อำนาจในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามกฎหมาย พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๘ ในการออกคำสั่งเป็นหนังสือถึงโรงงานกำจัดขยะมิให้เจ้าของ หรือผู้ครอบครองใช้สถานที่ทั้งหมดหรือบางส่วน เพื่อเป็นการระงับเหตุรำคาญ ได้หรือไม่ หากออกได้ควรออกคำสั่งในเรื่องใด ลักษณะใด

๒. เรื่องผลการตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อมในพื้นที่บริเวณภายในและภายนอกโรงงานกำจัดขยะ เนื่องจากกรมควบคุมมลพิษได้ส่งการรายงานผลการตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อมและให้พิจารณาอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องตรวจสอบและกำกับดูแลการประกอบกิจการโรงงานกำจัดขยะ มิให้สร้างความเดือดร้อนแก่ประชาชนที่อยู่บริเวณใกล้เคียง (สิ่งที่ส่งมาด้วย ๒) จึงขอหารือแนวทางการดำเนินการทางองค์การบริหารส่วนตำบลควรดำเนินการอย่างไร

ทั้งนี้ โรงงานกำจัดขยะได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพกับทางองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน ๔ ประเภท ดังนี้

๑. ประเภทการผลิตเครื่องใช้ด้วยซีเมนต์หรือวัตถุที่คล้ายคลึง
๒. ประเภทการอัดโลหะ
๓. ประเภทการล้างโลหะด้วยเครื่องจักร
๔. ประเภทผลิตภัณฑ์ชำระล้าง

ยังมีกิจการอีก ๓ ประเภทตามกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ คือ ประเภทโกดังสินค้า ประเภทการผลิตสี หรือน้ำมันผสมสี และประเภทการสะสมหรือวัตถุสิ่งของที่ชำรุดใช้แล้วหรือเหลือใช้ อยู่ในช่วงการพิจารณาการออกใบอนุญาตของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ซึ่งกิจการทั้ง ๗ ประเภทจากการที่ได้ลงตรวจสอบไม่พบว่ากิจการใด ๆ ดังกล่าวมีการปล่อยน้ำออกมาจากการประกอบกิจการ แต่ในการนี้ทางโรงงานกำจัดขยะยังมีกิจการอื่น ๆ อีกที่ได้รับใบอนุญาตจากกรมโรงงานอุตสาหกรรม แต่ไม่เข้าข่ายเป็นกิจการที่ต้องอยู่ในการควบคุมดูแลขององค์การบริหารส่วนตำบล

^๑ ส่งพร้อมหนังสือ ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๔/๑๑๘๒ ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ซึ่งศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุขมีถึงนายกองค์การบริหารส่วนตำบล

องค์การบริหารส่วนตำบลจึงขอความอนุเคราะห์ทางศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข ได้โปรดตอบข้อหารือ และให้คำแนะนำแนวทางการปฏิบัติงานตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และ พ.ศ. ๒๕๖๐

ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุขได้พิจารณาข้อหารือดังกล่าวแล้ว มีความเห็นดังนี้

ข้อเท็จจริง

(๑) ข้อมูลการตรวจวัดมาตรฐานคุณภาพน้ำที่องค์การบริหารส่วนตำบลได้รับจากกรมควบคุมมลพิษ ได้มีการเก็บตัวอย่างน้ำทั้งหมด ๑๓ จุด แบ่งเป็นน้ำใต้ดิน ๘ จุด และน้ำผิวดิน ๕ จุด โดยพบว่าจุดที่มีการปนเปื้อนของสารเคมีเกินมาตรฐานมีอยู่ ๖ จุดซึ่งเป็นน้ำใต้ดินทั้งหมด ดังรายละเอียดต่อไปนี้

จุดเก็บตัวอย่าง	สารมลพิษ	ค่าที่ตรวจพบ	ค่ามาตรฐาน
G๑ (ภายในโรงงาน)	Mn	๑.๕ mg/L	๐.๕ mg/L
	Pb	๐.๐๕๒ mg/L	๐.๐๑ mg/L
	Ni	๐.๐๖๘ mg/L	๐.๐๒ mg/L
	Benzene	๖.๑ µg/L	๕ µg/L
	Vinyl Chloride	๗.๒ µg/L	๒ µg/L
G๒ (ภายในโรงงาน)	Mn	๐.๗๑ mg/L	๐.๕ mg/L
	Ni	๐.๐๔๖ mg/L	๐.๐๒ mg/L
	Benzene	๕.๓ µg/L	๕ µg/L
	Vinyl Chloride	๑๕ µg/L	๒ µg/L
G๓ (ภายในโรงงาน)	Pb	๐.๐๑๔ mg/L	๐.๐๑ mg/L
G๔ (ภายนอกโรงงาน)	Ni	๐.๐๖๓ mg/L	๐.๐๒ mg/L
	Vinyl Chloride	๒.๙ µg/L	๒ µg/L
G๕ (ภายนอกโรงงาน)	Ni	๐.๐๕๙ mg/L	๐.๐๒ mg/L
	Vinyl Chloride	๒.๙ µg/L	๒ µg/L
G๘ (ภายนอกโรงงาน)	Pb	๐.๐๒๗ mg/L	๐.๐๑ mg/L

(๒) ข้อมูลสรุปผลการตรวจสุขภาพของประชาชนจากสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดซึ่งทำการศึกษาในกลุ่มตัวแทน ๒๖ คนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่พบว่า มีตะกั่ว นิกเกิล และสารหนูแต่ไม่เกินค่าปกติ

(๓) โรงงานได้รับคำสั่งจากกรมโรงงานอุตสาหกรรมให้งดการรับซื้อถึงสารเคมี สารเคมี และกากอันตรายเข้าสู่โรงงาน และคำสั่งปรับปรุงระบบบำบัดน้ำเสียและฟื้นฟูแหล่งน้ำใต้ดิน ซึ่งโรงงานไม่ได้ดำเนินการปรับปรุงระบบบำบัดตามคำสั่งดังกล่าว และชี้แจงว่าเนื่องจากโรงงานตรวจไม่พบจุดรั่วซึมของระบบบำบัด

(๔) นายกององค์การบริหารส่วนตำบลมีคำสั่งให้ระงับการใช้หลุมฝังกลบขยะในโรงงานเพื่อระงับเหตุรำคาญ นอกจากนี้ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดราชบุรี ได้ร่วมกับองค์การบริหารส่วน

ตำบล เข้าทำการตรวจสอบระบบบำบัดน้ำเสียของโรงงานแต่ไม่พบจุดรั่วซึมของระบบบำบัดน้ำเสีย และไม่สามารถยืนยันได้ว่าการรั่วไหลของน้ำเสียจากภายในโรงงานสู่แหล่งน้ำภายนอกหรือไม่

ความเห็นในประเด็นข้อกฎหมาย

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ตามความในมาตรา ๓๒^๒ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดประเภทของกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่ต้องการจะควบคุมในพื้นที่ โดยกิจการใดที่ถูกกำหนดให้เป็นกิจการควบคุมจะต้องขอใบอนุญาตประกอบกิจการและดำเนินกิจการให้ถูกสุขลักษณะตามที่กำหนดในกฎกระทรวง และข้อบัญญัติท้องถิ่น และจะต้องไม่ก่อเหตุรำคาญซึ่งมีลักษณะตามมาตรา ๒๕^๓ ซึ่งครอบคลุมทั้งสารมลพิษ หรือการกระทำใด ๆ ทั้งในที่สาธารณะและสถานที่ของเอกชนที่อาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

ความเห็นในประเด็นข้อหารือ

ข้อหารือ จากรายงานผลการตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อม ข้อมูลผู้ป่วยในพื้นที่ และข้อมูลประกอบอื่น ๆ ที่องค์การบริหารส่วนตำบลแนบมา เจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถใช้อำนาจตามมาตรา ๒๘ ในการออกคำสั่งทางปกครองเป็นหนังสือถึงโรงงานกำจัดขยะห้ามมิให้เจ้าของ หรือผู้ครอบครองใช้สถานที่ทั้งหมดหรือบางส่วน เพื่อเป็นการระงับเหตุรำคาญได้หรือไม่ หากออกได้ควรออกคำสั่งในเรื่องใด ลักษณะใด หรือหากออกคำสั่งไม่ได้ องค์การบริหารส่วนตำบลจะมีแนวทางการดำเนินการอย่างไร

ความเห็น ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุขเห็นว่าข้อเท็จจริงที่องค์การบริหารส่วนตำบลให้มามีน้ำหนักไม่เพียงพอที่จะสามารถสรุปได้ว่าสารเคมีที่ปนเปื้อนในแหล่งน้ำใต้ดินทั้ง ๖ จุด มีการเชื่อมโยงกับโรงงานกำจัดขยะอย่างไร นอกจากนี้ยังไม่พบหลักฐานที่สามารถยืนยันได้ว่ามีน้ำเสียรั่วไหล

---

^๒ มาตรา ๓๒ เพื่อประโยชน์ในการกำกับดูแลการประกอบกิจการที่ประกาศตามมาตรา ๓๑ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดประเภทของกิจการตามมาตรา ๓๑ บางกิจการหรือทุกกิจการให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่นนั้น

(๒) กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับผู้ดำเนินกิจการตาม (๑) ปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ

^๓ มาตรา ๒๕ ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุอันดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ

(๑) แหล่งน้ำ ทางระบายน้ำ ที่อาบน้ำ ส้วม หรือที่ใส่มูลหรือเถ่า หรือสถานที่อื่นใดซึ่งอยู่ในทำเลไม่เหมาะสมสกปรก มีการสะสมหรือหมักหมมสิ่งของมีการเททิ้งสิ่งใดเป็นเหตุให้มีกลิ่นเหม็นหรือละอองสารเป็นพิษ หรือเป็นหรือน่าจะเป็นที่เพาะพันธุ์พาหะนำโรค หรือก่อให้เกิดความเสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๒) การเลี้ยงสัตว์ในที่หรือโดยวิธีใด หรือมีจำนวนเกินสมควรจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๓) อาคารอันเป็นที่อยู่ของคนหรือสัตว์ โรงงานหรือสถานที่ประกอบการใดไม่มีการระบายอากาศ การระบายน้ำ การกำจัดสิ่งปฏิกูล หรือการควบคุมสารเป็นพิษหรือมีแต่ไม่มีการควบคุมให้ปราศจากกลิ่นเหม็นหรือละอองสารเป็นพิษอย่างพอเพียงจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๔) การกระทำใด ๆ อันเป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษความสั่นสะเทือน ฝุ่น ละอองเขม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใด จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๕) เหตุอื่นใดที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาจากโรงงานดังกล่าว จึงมีความเห็นว่าองค์การบริหารส่วนตำบลยังไม่ควรออกคำสั่งทางปกครองให้ระงับการดำเนินกิจการของโรงงานกำจัดขยะ

หากสามารถพิสูจน์ได้ว่าการปนเปื้อนของแหล่งน้ำใต้ดินมีสาเหตุมาจากโรงงานกำจัดขยะจริง นายองค์การบริหารส่วนตำบลสามารถใช้อำนาจตามมาตรา ๔๕^๕ ในการออกคำสั่งให้ปรับปรุงแก้ไข หรือระงับการดำเนินกิจการบางส่วนหรือทั้งหมดได้ โดยกำหนดระยะเวลาในการแก้ไขให้เหมาะสม หากผู้ประกอบการไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง สามารถออกคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบกิจการตามมาตรา ๕๙^๕ ได้ และเมื่อถูกพักใช้ใบอนุญาตประกอบกิจการ ๒ ครั้งขึ้นไปและมีเหตุที่น่าจะถูกลงโทษพักใช้ใบอนุญาตประกอบกิจการอีก นายองค์การบริหารส่วนตำบลสามารถใช้อำนาจตามมาตรา ๖๐^๖ ในการสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการได้

ทั้งนี้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถใช้อำนาจการออกคำสั่งเป็นหนังสือตามมาตรา ๒๘^๗ ได้เช่นกัน แต่เนื่องจากโรงงานดังกล่าวเป็นสถานประกอบการที่ได้รับใบอนุญาตกิจการที่เป็นอันตราย

---

^๕ มาตรา ๔๕ ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้ดำเนินกิจการใด ๆ ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง ข้อบัญญัติท้องถิ่นหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการดำเนินกิจการนั้น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้ดำเนินกิจการนั้นแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องได้ และถ้าผู้ดำเนินกิจการไม่แก้ไข หรือถ้าการดำเนินกิจการนั้นจะก่อให้เกิดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งให้ผู้นั้นหยุดดำเนินกิจการนั้นไว้ทันทีเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าปราศจากอันตรายแล้วก็ได้

คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ให้กำหนดระยะเวลาที่จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งไว้ตามสมควรแต่ต้องไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน เว้นแต่เป็นกรณีที่มีคำสั่งให้หยุดดำเนินกิจการทันทีและต้องทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้ดำเนินกิจการซึ่งจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งทราบ ในกรณีที่ไมพบผู้ดำเนินกิจการหรือผู้ดำเนินกิจการไม่ยอมรับคำสั่งดังกล่าว ให้ส่งคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับหรือปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำการงานของผู้ดำเนินกิจการ และให้ถือว่าผู้นั้นได้ทราบคำสั่งแล้ว ตั้งแต่วันที่คำสั่งไปถึงหรือวันปิดคำสั่ง แล้วแต่กรณี

^๕ มาตรา ๕๙ ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตสำหรับกิจการใดไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงหรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตนั้น เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ภายในเวลาที่เห็นสมควร แต่ต้องไม่เกินสิบห้าวัน

^๖ มาตรา ๖๐ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเมื่อปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาต

(๑) ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งแต่สองครั้งขึ้นไปและมีเหตุที่จะต้องถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตอีก

(๒) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

(๓) ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงหรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาต และการไม่ปฏิบัติหรือการปฏิบัติไม่ถูกต้องนั้นก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชนหรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน

^๗ มาตรา ๒๘ ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในสถานที่เอกชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้นระงับเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควรตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นว่าสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับเหตุรำคาญนั้น หรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในอนาคต ให้ระบุไว้ในคำสั่งได้

ในกรณีที่ไม่มี การปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจระงับเหตุรำคาญนั้นและอาจจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีก และถ้าเหตุรำคาญเกิดขึ้นจากการกระทำ การละเลย หรือการยินยอมของเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับกรนั้น

ต่อสุขภาพ ดังนั้น การออกคำสั่งโดยใช้ชั้นตอนตามมาตรา ๔๕, ๕๙ และ ๖๐ ตามที่ได้กล่าวถึงข้างต้น จะเหมาะสมกับการควบคุมสถานประกอบกิจการมากกว่า นอกจากนี้ การออกคำสั่งตามมาตรา ๒๘ วรรค ๓ ที่กำหนดให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถออกคำสั่งเป็นหนังสือห้ามมิให้เจ้าของ หรือผู้ครอบครองใช้สถานที่ทั้งหมดหรือบางส่วน จะสามารถกระทำได้เฉพาะกรณีที่เกิดเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นในสถานที่เอกชนนั้น มีอันตรายร้ายแรงต่อสุขภาพ หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมของประชาชนเท่านั้น ซึ่งจากข้อมูลที่ได้รับยังไม่สามารถยืนยันในเรื่องดังกล่าวได้

อย่างไรก็ตาม องค์การบริหารส่วนตำบลสามารถประสานไปยังศูนย์อนามัยเพื่อร่วมตรวจสอบข้อเท็จจริงพร้อมกับหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง ทั้งในประเด็นข้อกฎหมาย ประเด็นทางวิชาการ การตรวจสอบลักษณะของสถานประกอบกิจการ และผลการตรวจวัดทางวิทยาศาสตร์ เพื่อให้ทราบสาเหตุที่แท้จริงของเรื่องร้องเรียนดังกล่าว และเพื่อประโยชน์ในการควบคุมการประกอบกิจการและป้องกันผลกระทบต่อสุขภาพและสิ่งแวดล้อมต่อไป

(นายสมชาย ตูแก้ว)

ผู้อำนวยการศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข

ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข

๒๕ กรกฎาคม ๒๕๖๑

หมายเหตุ : ท่านสามารถศึกษาแนวทางการตอบข้อหารือในประเด็นอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข ได้ที่เว็บไซต์ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข หรือสแกนได้ที่คิวอาร์โค้ดนี้

ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นในสถานที่เอกชนอาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะออกคำสั่งเป็นหนังสือห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้สถานที่นั้นทั้งหมดหรือบางส่วน จนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าได้มีการระงับเหตุรำคาญนั้นแล้วก็ได้